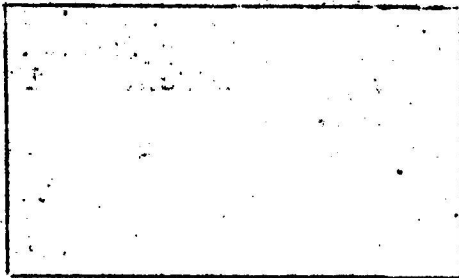

Brunsumse zilverzandgroeve

Bovengenoemde ligt in Zuid-Limburg, langs de weg Heerlen-Brunsum en is een groeve, waar je gauw knotsknettergek wordt. Je kunt n.l. nergens naar kijken. Deze onderneming haalt zijn zilverzand, (per jaar 100.000 ton) uit een

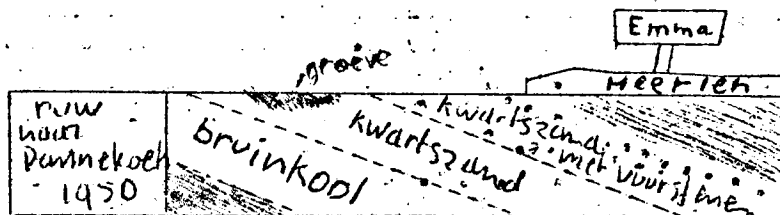
Zilverzandgroeve bij
Brunsum.

laag, waar geen vuurstenen in liggen. Wel zit er in dit kwartzand een verontreiniging van 0,008% ijzeroxyde, maar dat is op een wand van 10 m hoogte niet te zien. Alles is wit, wit en nog eens wit.

Volgens Muller (1934) zijn deze afzettingen duinen, dus continentale afzettingen en bovenaan zie je in de groeve ook een zacht golvende lijn.

Jongmans en v. Rummelen (1930)

Belen deze laag in drie niveaus in, waarvan het bovenste en het onder het diepste bruinkoolpakket gelegen niveau lagen gerolde blauwe vuurstenen bevatten. De gehele laag is volgens Pannekoek (1950) 148 meter dik en is óf midden-Mioceen óf onderste-boven-Mioceen. De laag die door de groeve bij Heerlen wordt aangesneden, bevat geen vuurstenen en bruinkool.

Tussen de duinafzettingen door, ligt zo hier en daar een bruinkoolpakket. Breddin (1950) stelt deze lagen gelijk met de onderste afzetting van de Nederrijnse bruinkool (Mioceen) en Tavernier (1954) met het Belgische mariene Bolderien (midden-Mioceen).

De laatste bruinkoolgroeve was 'Anna' bij Eygelshoven, (productie van 250.000 ton), Haanrade, die continentaal mioceen aanboorde. Nu wordt hij volgestopt met mijnsteen.

Bart Bender

Geraadpleegde literatuur:

Pannekoek, 1956, Geologische geschiedenis van Nederland, Staatsdrukkerij en uitgeverij, 's-Gravenhage.

Breddin, 1950, Die Hauptflozgruppe im Rheinischen Braunkohlenrevier. Braunkohle, Wärme und Energie, p.312, 378.

Jongmans en van Rummelen, 1930, Het voorkomen van bruinkool en de bruinkolenformaties in verband met de bouw van het steenkolengebied. Jaarverslag Geol. Bureau v.h. Nederlands Mijngedied, p.26.

Muller, J.E., 1943, Sedimentpetrologie van het dekgebergte in Limburg. Med.Geol.Stichting, Serie C, II, 2, no. 2.

Tavernier, R., 1954, Le néogène Prodome d'une description géologique de la Belgique, p.533.